

« И за него единъ Господъ знае.
 Рече Вжлко, рече не изрече,
 Пушка пукна изъ Будина града,
 Коршумъ падна прѣдъ пашови порти,
 Та удари Вжлко Байрактарче;
 Удари го между две-тѣ очи
 Между очи, между тѣнки вежди.
 А той викнѣ, сиромахъ заплака:
 « Нѣмамъ баща михлемъ да купува,
 « Нѣмамъ майка рани да вжрзва,
 « Нѣмамъ сестра кжрни да ми перс,
 « Нѣмамъ братъ живѣ да ма оплаче
 « Нѣмамъ либе живѣ да ма жалѣе.
 Па наржча Вжлко байрактарче:
 « Кога умрѣ Вжлко байрактарче,
 « Хубавѣ ма лекомъ укжпете,
 « По хубаве лекомъ прѣменете,
 « По хубаве лекомъ погрѣбете,
 « На глава ми цвѣте посадете,
 « На крака ми чешма изведете;
 « Младъ да мине, цвѣте да набере
 « Да помене Вжлко байрактарче,
 « Старъ да мине водица да пийне
 « Да помене Вжлко байрактарче.

СТИХОТВОРЕНИЕ.

(отъ П. Р. Славейковъ.)

1.

. . . Мжки и теглило
 И бѣда голѣма!
 Клето е сираче,
 Никого си нѣма.

Нѣма то горво-то
 Майка ни бащица,
 Свѣтлостъ на око-то —
 Братецъ ни сестрица. . .

Расло и порасло
 Все помежду чужди
 Въ теглила и мжки